

invitație adresată tuturor de a-și lega existența de cea a Maestrului și de condițiile pe care ea le comportă. Dar oare, a-l urma pe Isus nu înseamnă a te îndrepta spre pieire asemenea lui? Nu, deoarece mântuirea omului, sensul destinului său, nu este rezultatul propriilor eforturi, ci acceptarea urmării lui Isus și a noutății aduse de el. Și iată-ne în fața paradoxului creștin: a dori să salvezi înseamnă să pierzi, în timp ce a pierde din cauza lui Isus și a Evangheliei înseamnă a salva. Cu alte cuvinte, sensul oricărui destin uman nu poate fi decât Isus. Aceasta este exigența morală esențială a Evangheliei, iar ea este legată de mărturisirea credinței.

Pr. Tarciziu Șerban

Calendarul săptămânii 15-22 septembrie 2024

15	D	DUMINICA A XXIV-A D.P.A.; Sf. Fc. Maria Îndurerată
16	L	Ss. Corneliu, pp. m., și Ciprian, ep. m. **; Ludmila, m.
17	M	Ss. Robert Bellarmin, ep. înv. *; Hildegard de Bingen, fc. înv.
18	M	Sf. Iosif din Copertino, pr.
19	J	Sf. Ianuarie, ep. m. *
20	V	Ss. Martiri din Coreea **
21	S	SF. MATEI, AP. ȘI EV.; Iona, profet
22	D	DUMINICA A XXV-A D.P.A.; Ss. Maurițiu, ofițer, și îns. m.; Silvan, pustnic

Gândul săptămânii

“Unul dintre cele mai frumoase nume ale limbajului nostru este fidelitatea.”
(Fericitul Vladimir Ghika)

Foaia
LITURGICĂ

15 septembrie 2024 • DUMINICA A XXIV-A D.P.A. • Sf. Fc. Maria Îndurerată

LECTURA I

Spatele l-am dat celor care mă loveau.

Citire din cartea profetului Isaia 50,5-9a

Domnul Dumnezeu mi-a deschis urechea și eu nu m-am împotrivit, nu m-am dat înapoi. Spatele l-am dat celor care mă loveau, obrajii, celor care îmi smulgeau barba. Nu mi-am ascuns fața de la cei care mă insultau și mă scuipau. Domnul Dumnezeu mi-a venit în ajutor, de aceea nu am fost umilit; de aceea mi-am făcut fața ca de cremene și știu că nu voi fi făcut de rușine. Cel care mă îndreptățește este aproape: cine se va ridica împotriva mea? Să ne prezentăm împreună: cine este judecătorul meu să se apropie de mine! Iată, Domnul Dumnezeu îmi vine în ajutor: cine este cel care mă declară vinovat?

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 114-115(116),1-2.3-4.5-6.8-9 (R.: 9)

R.: Voi umbla înaintea Domnului pe pământul celor vii.

sau:
Aleluia.

Îl iubesc pe Domnul, pentru că ascultă glasul rugăciunii mele. El își pleacă urechea spre mine, în ziua în care îl chem. **R.**

Mă împresurau legăturile morții și mă cuprindeau spaimele locuinței morților, mă chinuiau tristețea și suferința. Am invocat numele Domnului: “Doamne, salvează-mi sufletul!” **R.**

Domnul este milostiv și drept, Dumnezeul nostru este plin de îndurare. Domnul îi ocrotește pe cei nepricepuți: am fost lipsit de putere și el m-a mântuit. **R.**

El mi-a salvat sufletul de la moarte, a ferit ochii mei de lacrimi, picioarele mele de la poticnire. Voi umbla înaintea Domnului pe pământul celor vii. **R.**

LECTURA A II-A

Credința, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăși.

Citire din Scrisoarea sfântului apostol Iacob 2,14-18

Frații mei, ce folos dacă cineva spune că are credință, dar nu are fapte; oare poate credința să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt lipsiți de îmbrăcăminte și de hrana de toate zilele și cineva dintre voi le-ar spune: “Mergeți în pace, încălziți-vă și săturați-vă!”, dar nu le dați cele necesare pentru trup, ce folos? La fel și credința, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăși. Dimpotrivă, va spune cineva: “Tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta fără fapte, iar eu îți voi arăta credința cu faptele mele!”

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

Gal 6,14

(Aleluia) Departe de mine gândul de a mă lăuda cu altceva decât în crucea Domnului, prin care lumea este răstignită pentru mine, iar eu pentru lume! (Aleluia)

EVANGHELIA

Tu ești Cristosul! Fiul Omului trebuie să sufere multe.

Citire din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Marcu 8,27-35

În acel timp, Isus și discipolii săi au plecat spre satele Cezareii lui Filip. Pe drum i-a întrebat pe discipolii săi, spunându-le: “Cine spun oamenii că sunt eu?” Iar ei i-au spus: “«Ioan Botezătorul», alții, «Ilie», iar alții, «Unul dintre profeți»”. Atunci, el i-a întrebat: “Dar voi cine spuneți că sunt eu?” Răspunzând, Petru i-a spus: “Tu ești Cristosul!” Și le-a poruncit cu asprime să nu vorbească nimănui despre el. Atunci a început să-i învețe că Fiul Omului trebuie să sufere multe, să fie respins de bătrâni, de arhierii și cărturari, să fie ucis și a treia zi să învie. Și le spunea aceasta în mod deschis. Dar Petru, luându-l deoparte, a început să-l certe. Iar el, întorcându-se și privindu-și discipolii, l-a certat pe Petru și a spus: “Mergi în urma mea, Satană, căci nu te gândești la cele ale lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor!” Chemând la sine mulțimea și pe discipolii săi, le-a spus: “Dacă cineva vrea să vină după mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea și să mă urmeze! Căci cine vrea să-și salveze viața o va pierde; cine însă își pierde viața pentru mine și pentru evanghelie o va salva”.

Cuvântul Domnului

După ce Isus Cristos a hrănit în pustiu mulțimile venite să-l asculte și după ce i-a primit pe păgânii din Tyr (7,24-31) și din Decapole (7,32-37) la masa copiilor, atenția contemporanilor săi se orientează tot mai mult asupra Persoanei care a oferit pâinile. Chiar și ucenicii vor fi nevoiți să se poziționeze, încet-încet, vizavi de Isus. De altfel, exigențele credinței le vor fi impuse în mod progresiv. Astfel, orbul din Betsaida (8,22-26) este simbolul stării lor de orbire, în timp ce surdo-mutul (7,31-37) semnifică starea lor de surzenie. Vindecarea celor doi va ajunge să semnifice și acel proces tămăduitor al credinței în Isus. Prin urmare, după ce semnele au pregătit inimile ucenicilor poate fi pusă întrebarea radicală cu privire la viața lor. Ea privește angajarea lor în urmarea lui Isus. (Să nu uităm că acest episod se află în inima Evangheliei sfântului Marcu.)

Întrebarea fundamentală va fi adresată ucenicilor de Isus pe când se îndreptau către Cezareea lui Filip (în ținut păgân). În prealabil, însă, Isus îi va chestiona pe ucenici asupra opiniei contemporanilor săi cu privire la El însuși. Or, oamenii nu văzuseră într-însul decât un profet sau, cel mult, un precursor al lui Mesia (semn că sunt condiționați de „originea” lui și nu au descoperit și nu s-au deschis nouității revelației sale). Iar atunci când întrebarea, Dar voi cine spuneți că sunt eu?,

se face auzită, atât ucenicii cât și cititorul Evangheliei se simt obligați să dea un răspuns. E drept că fiecare a întrezărit câte ceva în persoana lui Isus, în funcție de deschiderea inimii. Cât îl privește pe Petru, el depășește percepția comună situându-și maestrul pe culmea istoriei mântuirii: Tu ești Cristos. Această definiție, însă, nu precizează modul în care va fi înfăptuită mântuirea și nu dezvăluie nici natura intimă a persoanei lui Cristos. Va fi necesară intervenția Tatălui cu ocazia Schimbării la față pentru ca să poată fi înțeleasă legătura strânsă dintre Isus și Tatăl său: Acesta este Fiul meu preaiubit: ascultați-l! (Mc 9,7).

Pentru a-i ajuta pe ucenici (și pe cititor) să înțeleagă natura mesianității sale Isus le-a făcut cunoscut că Fiul Omului trebuie să îndure multe... Or, caracterul abrupt al acestei învățături scoate în evidență abisul care există între venirea glorioasă a Fiului omului așa cum o profetiza Daniel (7,13) și acest destin al suferinței de care este legat prin verbul trebuie. Afirmția acestei necesități stârnește tulburare în inima ucenicilor tocmai atunci când Isus trebuia să fie pentru ei o sursă de încredere, iar când Petru încearcă să-l îndepărteze de acest destin, Isus îl înlătură ca pe o ispită demoniacă de vreme ce el exprimă mai curând gândurile oamenilor și nu pe cele ale lui Dumnezeu. Îndemnurile care urmează, adresate poporului și ucenicilor, Dacă vrea cineva să vină după mine, se doresc a fi o